

Arrest

nr. 166 000 van 18 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 juli 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 februari 2016.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. TYTGAT die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché CEURVELTS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 juli 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu werd het volgende gesteld:

“De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op, afgeleid uit het ontbreken van het rechtens vereiste belang. Zij laat gelden dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, omdat zij gelet op de gebonden bevoegdheid die volgt uit artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, bij een eventuele vernietiging van deze beslissing niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de vaststelling dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten (Op 15/07/2015 werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus genomen). Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

Het loutere feit dat de verwerende partij in casu over een gebonden bevoegdheid beschikt, leidt niet noodzakelijkerwijze tot de conclusie dat de verzoekende partij geen belang heeft bij het beroep.

De Raad stelt vast dat naar luid van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”. Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit dat er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen.

Er mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal fundamentele internationaal gevestigde grondrechten of verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna verkort het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de verwerende partij in uitvoering van de Vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 6 van het EVRM.

De verzoekende partij voert in het kader van de schending van artikel 3 van het EVRM aan dat ze een schorsend beroep heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen. De uitvoering van de bestreden beslissing zou een schending van voormeld artikel 3 en het non-refoulementbeginsel zijn. Om deze stelling te benadrukken verwijst zij naar een arrest van de Raad van State van 26 augustus 2010 met nr. 206 948 en de arresten van de Raad van 8 september 2011 met nrs. 66 328 en 66 332. Tot slot geeft zij aan dat andere rechten zoals steun van het OCMW, het recht op een inburgeringscursus, het recht op een arbeidskaart, het recht op een gepaste verzorging voor haar, in het gedrang komen door de aflevering van de bestreden beslissing.

De Raad wijst erop, dat voor zover de verzoekende partij aangeeft dat een asielzoeker niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, rekening houdend met het declaratoir karakter van het vluchtelingenschap en waarbij ze aangeeft dat dit in strijd is met het non-refoulementbeginsel, zij geen actueel belang meer heeft bij haar grief nu zij nog steeds op het Belgisch grondgebied verblijft en de Raad haar beroep dat werd ingesteld tegen de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus op 17 december 2015 bij arrest met nr. 158 886 heeft verworpen.

Er dient hoe dan ook op gewezen te worden dat het indienen van een beroep met schorsende werking tegen een beslissing van de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet - hoe dan ook - niet verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit wordt uitgereikt, doch enkel de gedwongen uitvoering ervan schorst gedurende de duur van het onderzoek van dit beroep in volle rechtsmacht. De bestreden beslissing houdt geen gedwongen terugkeer in naar het land van herkomst.

Wat de arresten van de Raad betreft waarnaar verwezen wordt in het verzoekschrift, dient er nog op gewezen te worden dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen.

Daarnaast maakt de verzoekende partij op generlei wijze aannemelijk dat zij zich in dezelfde feitelijke omstandigheden bevindt als de betrokken vreemdeling in de arresten waarnaar zij verwijst. Specifiek wat het arrest van de Raad van State van 26 augustus 2010 met nr. 206 948 betreft, dient erop te worden gewezen dat in die zaak het geval waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd op grond van (oud) artikel 7, eerste lid 1° van de vreemdelingenwet, deze rechtsgrond nog geen gebonden bevoegdheid betrof. In casu, zoals blijkt uit bovenstaande en hiernavolgende vaststellingen, gaat het wel degelijk om een (dubbele) gebonden bevoegdheid, zodat de gemachtigde niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. De kritiek van de verzoekende partij is op dit punt derhalve niet dienstig.

Wat de “andere” rechten betreft (die hierboven reeds werden opgesomd), wijst de Raad erop dat de verzoekende partij slechts recht heeft op en kan genieten van deze rechten indien zij – minstens voorlopig – legaal op het grondgebied verblijft, quod non in casu. Om aanspraak te maken op deze rechten, zou zij immers over een verblijfsrechtelijke titel moeten beschikken. Haar kritiek op dit punt is derhalve niet dienstig.

Verder merkt de Raad op dat zij in het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM moet aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin. De verzoekende partij beperkt zich tot de stelling dat ze een schorsend beroep heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen. De uitvoering van de bestreden beslissing zou een schending van voormeld artikel 3 en het non-refoulementbeginsel zijn. Met dit betoog brengt zij echter geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is. Voor het overige dient er te worden verwezen naar hetgeen hierboven dienaangaande al werd uiteengezet.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Aangaande artikel 6 EVRM, wijst de Raad erop dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van dit artikel, zodat deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op, afgeleid uit het ontbreken van het rechtens vereiste belang, dient te worden aangenomen.

Het beroep is onontvankelijk.”

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. Op 1 februari 2016 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 15 maart 2016, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 18 januari 2016 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“Adv VzP stelt dat VzP hem stukken beloofd heeft, maar hij heeft deze niet gekregen en houdt zich aan het ingediende verzoekschrift. VwP sluit aan bij de beschikking van de Raad en stelt dat ook de Raad haar de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus geweigerd heeft.”

2.4. Voor zover de verzoekende partij op 1 februari 2016 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting enerzijds stelt dat hij de beloofde stukken niet van de verzoekende partij heeft gekregen en zich aan het verzoekschrift houdt, en anderzijds zich aansluit bij de beschikking, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. De verzoekende partij plaatst met deze kritiek geen opmerkingen omtrent voormelde beschikking.

Het beroep is, gelet op het ontbreken van het rechtens vereiste belang, onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU